

Sygn. akt V KK 110/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Katarzyna Wępa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2021 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **A. M.**,

skazanego z art. 209 § 1a k.k.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w S. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P.

z dnia 4 marca 2020 r., sygn. akt VII K (...),

uchyla wyrok w zaskarżonej części, to jest co do orzeczenia w jego punkcie II środka probacyjnego w postaci obowiązku łóżenia na utrzymanie J. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P., wyrokiem z dnia 4 marca 2020 . sygn. akt VII K (...) uznał A. M. za winnego tego, że:

„w okresie od 1 czerwca 2017 r. do dnia 18 czerwca 2019 r. w miejscowości S., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonywania ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w S., sygn. akt RIIIC (...) z dnia 8 sierpnia 2000 r., zasądzającym miesięczne raty alimentacyjne na rzecz J. M. w wysokości po 200 zł miesięcznie, a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, czym naraził J.M. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych”,

to jest popełnienia czynu z art. 209 § 1a k.k. i za ten czyn na mocy art. 209 § 1a k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość każdej z nich na kwotę 20 zł (pkt I wyroku). Sąd również, na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie J.M. (pkt II wyroku).

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 12 marca 2020 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok na korzyść A. M., w części dotyczącej orzeczonego obowiązku probacyjnego, określonego w art. 72 § 1 pkt 3 k.k., w postaci wykonywania ciążącego na oskarżonym obowiązku łóżenia na utrzymanie J. M. (pkt II sentencji wyroku), zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k., polegające na orzeczeniu, na podstawie tych przepisów, wobec oskarżonego A. M. za przypisany mu czyn z art. 209 § 1a k.k., środka probacyjnego w postaci wykonywania ciążącego na oskarżonym obowiązku łóżenia na utrzymanie J.M., podczas gdy orzeczenie tego środka probacyjnego w przypadku skazania na karę samoistnej grzywny nie było możliwe”.

Podnosząc taki zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie II, to jest co do orzeczonego środka probacyjnego w postaci obowiązku łóżenia na utrzymanie J. M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona na korzyść A. M., jako zasadna w stopniu oczywistym, podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Istotnie, w przedmiotowej sprawie z rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazą przepisów prawa materialnego doszło do nałożenie na oskarżonego A. M. środka probacyjnego określonego w art. 72 § 1 pkt 3 k.k., tj. zobowiązania go do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie J. M., w sytuacji gdy przepis art. 34 § 3 k.k. przewiduje możliwości orzeczenia tego rodzaju obowiązku w sytuacji skazania na karę ograniczenia wolności, a nie tak jak w przypadku oskarżonego na karę samoistnej kary grzywny. Wobec oskarżonego orzeczono więc obowiązek niezasadny, gdyż pozbawiony podstawy prawnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KK 76/18, LEX nr 2558346; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt III KK 625/19, niepubl.).

Sąd Najwyższy stwierdzając, że zaistniałe w sprawie uchybienie miało rażący charakter oraz w istotny sposób wpłynęło na treść orzeczenia, uchylił wyrok w zaskarżonej części bez wydawania orzeczenia następczego, bowiem przekazywanie sprawy w takiej sytuacji do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy wydaje się być bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji wyroku.